

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • listopad 2012 • Ročník XII

Vy jste sůl země

Tohle Ježíšovo slovo je nám dáno k posile, potěšení, jako vzpruha...ani povinnost, ani nové přikázání: Je to obraz, který má přemýšlivým kolem nás vyjádřit důležitost a nenahraditelnost našeho života. Být solí – to je dar, kterého se dostalo každému, kdo se vydal na cestu za Ježíšem...

Navíc: nám jako Čechům je pohádka Sůl nad zlato skoro jakýmsi prázákadem, nemusíme vymýšlet, že sůl je pro život lidský potřebnější než zlato a drahé kamení. Tak podobně je důležitá přítomnost křesťanů ve společnosti.

1. Tak to říká Ježíš učedníkům, kteří stojí v kruhu před ním. Těm, kteří s ním putují a nazývají ho Pánem. On je plný lásky, spravedlnosti a světla, tak ho znají. Ale sami na sobě mnoho jeho dobra nemají, jsou plní náboženské řevnivosti, povýšenectví, sobectví a nepokoje. Jsou nám velice podobní. A přesto v nich Ježíš vidí naději pro tento svět. Nazývá je solí, tedy něčím důležitým, nenahraditelným a potřebným. Jak se z nich ale ta sůl stala? Proč právě oni? Proč, vždyť nemají žádnou přednost před ostatními. Přeci mají:

a) jsou lidmi, kteří vidí své chyby a je jim z toho do pláče. Nesmířili se s tím, jak žijí, ani jak žijí ti okolo, hladoví po něčem lepším, po upřímnějších a čistších vztazích mezi lidmi i s Pánem Bohem, hledají pravé naplnění svého života.

b) Někdo řekne: co je na tom zvláštního – každý normální, reflektující člověk touží po tom být lepším...

c) To je to zvláštní: vědí, že z nich samých to nevzejde, vědí, že sami svůj život nikdy nemohou změnit a dát mu pravý směr – oni však věří, že se změní díky Ježíši Kristu. Takoví lidé jsou – tak jako sůl – nad zlato vzácnější.

Tak to jsou oni - naši odvážní poutníci, kteří v létě trávili společnou dovolenou ve Švýcarsku. Více na 4. a 5. straně SO.

Foto: Bára Jancyková

d) Právě takové lidi totiž Pán Bůh hledá a potřebuje. O takové se opírá. Jsou hříšní a přitom otevření, chybující, a přeci ve snaze to napravit, bez vlivu a moci, a přece toužící věci zlepšit. Sní o lepším a spravedlivějším světě, klopýtající a pochybující, ale v setkání s Ježíšem jako by chytili druhý dech – znovu se vzhopí a uvěří, že to ještě, ba právě proto, má cenu. Takových lidí je spousta kolem Ježíše. Připadají si neužiteční, nedůležití, zbyteční. Co zmůže obyčejný člověk ve světě moci, peněz, ostrých loktů a vědomých klamů? A teď je Ježíš oslovil, asi takhle: Přátelé, dost nářku a skleslosti. Jestliže věříte, že to s vámi Bůh myslí poctivě, má vás rád a chce vám pomoci, jestli toužíte po změně světa, jste ti **nejdůležitější lidé na světě**. Na vás to všechno záleží. Vy jste sůl země. Právě vás Bůh hledá – a našel!

2. To nás zaskočilo také: Pak jsme i my tou solí! I v našich srdcích je touha po změně, proto jsme přišli do kostela.

Naše chyby nás pronásledují. Sami se jich nezbavíme. Toužíme po čistých a upřímných vztazích, abychom si mohli být blízko, čistě, pravdivě. Pořád jsme si představovali, že Bůh hledá lidi pevné, silné, odhodlané, obrácené, připravené. On však říká: Blahoslavení chudí duchem – vědí, že sami na nic nestačí. Blahoslavení plačící – sami za sebe se stydí. Blahoslavení lačnicí a žíznicí po spravedlnosti – nesmíří se s falší a zradou, chtějí být jiní. Blahoslavení čistého srdce – znají své srdce jako sobecké a vypočítavé, netváří se jako svatí. Blahoslavení milosrdní – ti nevyžadují pomoc a pozornost, ale pomohou, když si v těžké situaci představí sebe sama. Takoví obyčejní jsou nadějí světa. Jestliže se setkají s Ježíšem, jsou jako těsto, do kterého dali kvas. V nich činí Bůh největší zázraky a změny. Až se nám hlava zatočí – to znamená: také skrze nás!!!

3. A to ještě není všechno. Sůl dodává pokrmům chuť. V lidském životě

to je to, co rozpouští omezení na to „moje“ a „pro všechny“. Vyprávěl mi vikář Pavel Urválek ve Strakoncích, jak začínal žít jako vdovec v maličkém novém panelákovém bytě, do kterého se stěhoval, aby uvolnil můj služební. Bydlel tam deset mladých rodin v novém seskupení. Zpočátku dezorientovaní malí i velcí se starali jen o své věci. On byl první, kdo své mladé spolubydlící pozdravil, usmál se, podržel dveře u výtahu...týden po týdnu... až jako by se všichni probudili, začali se poznávat, být k sobě ohleduplní, dělat spolu i něco pro své okolí. Ano, stačí pár upřímných slov a sebetěžší život se může stát povznášejícím a jedinečným. Stačí špetka lásky, špetka úcty a věrnosti, chvilka sebezapření – a život nám zase začne chutnat. Tou špetkou soli, tím kořením radosti a naděje, které svět potřebuje, je víra, kterou v nás vzbudil Ježíš. Ta ochutí a změni ten nejjádnější život k nepoznání. V tom, kdo se vrací domů z bohoslužeb posilen a věrnější, přichází i na ostatní v domě požehnání. Ježíš ví: Vy svou vírou držíte svět, i když o tom ani nevíte.

Do soli se v Ježíšově době dostalo vše, co bylo bílé (sádrovec, jiné nečistoty). A někdy se sůl zcela vytratila a zbyl jen prášek. Tak mohou působit ti, kteří se tváří jako křesťané, ale když od nich čekáš pomoc, porozumění, pravdu, slitování – se zlou se potážeš.

4. Naše setkání s Ježíšem nás zavazuje: když víme, že jsme sůl, máme jen dvě možnosti: Buď lidi nadchneme, nebo naštveme, podržíme nebo podrazíme. Buď jim život ochutíme, nebo znechutíme.

Amen

(Kázání br. f. Jana Opočenského)

Ze života sboru

Naše milé jubilantky

Významná životní jubilea od posledního vydání Sborových ozvěn oslavily tři naše milé sestry.

Sedmnáctého srpna měla 70. narozeniny s. dr. Vlastička Kittlerová (snímek 1), dlouholetá členka staršovstva sboru. Oslavy se konaly také na farní zahradě (snímek 2). Přestože byly prázdniny a dovolené, sešlo se mnoho gratulantů, nechyběla dobrá zábava a skvělé pohoštění.

Desátého října se 85 let dožila Lydie Jancyková (snímek 3). V neděli 7. října jsme jí popřáli všichni v kostele, sestra kurátorka Věra Grögerová a br. farář Jan Opočenský se za ní přesně v den narozenin s kytičkou a přáním vypravili ještě domů.

V neděli 14. října jsme společně s paní farářovou, sestrou Danou Opočenskou (snímek 4) v presbyterně oslavili její 55. narozeniny. Osmdesáté narozeniny měla ve středu 17. října sestra Jana Tejkalová (snímek 5).

Do svazku manželského vstoupili

Letošní srpen a září byly bohaté na církevní sňatky. Jedenáctého srpna do něj s požehnáním našeho br. f. Jana Opočenského v Plzni vstoupili Roman Gaudyn jn. a Pavla Sýkorová (foto vpravo). O dva týdny později oddal br. farář v Litoměřicích svého syna Michala s nevěstou Kateřinou (foto vlevo). A počátkem září byli v Praze hosty na svatbě vnuka Tomáše Tichého členové našeho sboru Věra a Willy Grögerovi. Nechť novomanželské páry na cestě společným životem provází láska a Boží blízkost. Pamatujeme na ně v přímluvných modlitbách.

Vzácní hosté ze spolku Exulant

O prvním říjnovém víkendu pobývali v našem sboru členové občanského sdružení Exulant, kteří v době „temna“ založili a obětavě vydávali stejnojmenný časopis. V sobotu měli svoji výroční konferenci, na které předal dosavadní předseda, emeritní synodní senior Pavel Smetana pomyslně žezlo svému nástupci Janu Bistraninovi, rodáku z Teplicka. V neděli na bohoslužbách potom Pavel Smetana posloužil kázáním z dopisu Efezkým (viz. strana 3 a 8).

Živá víra není nečinná

Zj. Jana 2, 1-5:

Andělu církve v Efezu piš:

Toto praví ten, který drží sedm hvězd ve své pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícníky:

„Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno a nepodlehls únavě. Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku, jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se, jednej jako dřív. Ne-li, půjdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.“

Sborové dopisy adresované 7 maloasijským sborům, umožňují pohled do života církve z jiné perspektivy, než je běžná.

Jaký je vlastně náš sbor? Jak se na nás dívají lidé kolem nás, jak nás hodnotí zesvětštělá společnost? Jak se vidíme my sami? Klást si takovou otázku co nejčastěji, není zbytečné. Každý člověk potřebuje společenství s druhými lidmi. Rád se zabydlí mezi těmi, kteří mu rozumějí, kteří mají podobné názory, podobný pohled na politickou a hospodářskou situaci, na mravnost. To, že jsme ve sboru a církvi někteří prožili velkou část našeho života, spolu s mnoha bratry a sestrami, je nemalou vzpruhou. Společná zkušenost je vzácným majetkem církve a sboru. A tak si můžeme vydechnout. Jsme přece jen mnohem lepší než většina našich spoluobčanů, i když jsme

jenom lidé a ani nám se nevyhnuo všelijaké slabosti. Dbáme však na slušné chování, je nám cizí sprostota, a především jsme také duchovními lidmi. Od dětství nás rodiče přiváděli do shromáždění, učili jsme se zpívat písně, a tak chválit našeho Stvořitele a Pána. Četli jsme Bibli a dokonce někteří z nás umějí celé statě nazpaměť. Kdo by mohl chtít ještě víc?

Ve 2. a 3. kapitole Zjevení svatého Jana máme sedm dopisů, které vzkříšený Pán poslal sedmi maloasijským sborům. Jejich prostřednictvím mluví živě i k nám.

Z nejvýznamnějších prvokřesťanských sborů v Malé Asii byl sbor v Efezu, v třetím největším městě rozlehle římské říše. Zde brzy zapustilo evangelium své kořeny. Zde apoštolové a první křesťané svedli zápas s cechem zlatníků, kteří se živili nejručnějšími amulety a ochrannými předměty, zvláště soškami pohanské bohyně Artemidy. Tito řemeslníci brzy pochopili, že víra v Ježíše Krista nepotřebuje, ba radikálně odmítá každý výtvar lidské mysli a lidských rukou, který je užíván k náboženské účtě.

V Efezu strávil apoštol Pavel se svými spolupracovníky na tehdejší poměry velmi dlouhou dobu, víc než dva roky. Neodešel dříve, než získal jistotu, že křesťanský sbor je pevně založen na základech apoštolské víry, že nepodléhá vlivům svého okolí a že má v čele zkušené a osvědčené presbytery-starší sboru, kteří byli zárukou zdravého učení i života podle evangelia.

Prvním biskupem - představitelem

efezského sboru byl apoštol Jan, miláček Páně a podle prastaré tradice zde dožila svůj požehnaný život Marie, matka Páně.

Mohli bychom tedy říci, že šlo o společenství křesťanů, vzácných křesťanů, kteří obstojí před lidským i Božím soudem a hodnocením. Jistě byli mnozí na svůj sbor hrdí a dávali ho za příklad druhým.

Apoštol však dostal jedinečnou příležitost vidět sbor očima vzkříšeného Pána a tlumočit jeho poselství.

Nejprve je pohled apoštola zaměřen na Vzkříšeného Pána Ježíše Krista. Ten drží sedm hvězd ve své pravici. Obraz říká zcela srozumitelně: Jsme v Kristových rukou. Drží nás pevně. Nic nemůže otrást církví, nad kterou bdí její Pán. Vždyť mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi.

Na přelomu tisíciletí nám novináři kladli zneklidňující otázku, jak dlouho ještě vydrží křesťanské církve, kterým stále ubývají členové. Pokud jsou v ruce Pána a Spasitele, nemusejí se ničeho bát.

Vzkříšený se prochází mezi sedmi zlatými svícníky, to znamená mezi sbory, které statečně bojují s mocnostmi zla na této zemi. „Vy jste světlo světa“, pověděl Pán. Ježíš je uprostřed své církve. On je zdrojem světla, kterým církev slouží lidem. Návratem k Otci nebylo přetřeno pouto mezi ním a námi. Je přítomen v Duchu svatém a ve svém Slovu. Klidně se prochází a ve svém Slovu. Klidně se prochází a bdí nad svým houfečkem, rozptýleným po celém světě. Dobře vidí, jak žijí křesťané uprostřed tohoto světa.

Druhá část dopisu je věnována kladnému hodnocení efezského sboru: „Znám tvé skutky. Znám tvou pracovitost a vytrvalost.“ Živá víra není nečinná. Zápasí se vším zlým v tomto světě. Věřit v Krista znamená jít v jeho šlépějích. Je stále novou výzvou k vytrvalé službě lásky těm nejpotřebnějším. Také opravdová, vytrvalá modlitba za náš sbor, rodinu, za svět kolem nás je náročnou a někdy i vysilující prací.

„Znám tvou vytrvalost.“ Jsou mnozí křesťané, kteří vzplanuli jako oheň. Zdálo se, že z nich vyrostou skvělí Boží lidé. Brzy však opět pohasli. Víra znamená vytrvalost. Ať je jakákoli situace politická či hospodářská. Ať je církev v přízni nebo je předmětem nenávisťných útoků. Ať je bohatá nebo chudá. Vytrvat - to je základní heslo křesťana.

Kristus sbor v Efezu dále chválil, že nesnáší ty, kdo předstírají, že jsou apoštoly, ale jsou nebezpečnými svůdci. Apoštol Pavel píše, že „i sám satan se proměňuje v anděla světlosti. (2Kor. 11,14)“

Lež, pokrytectví, duchovní prázdnota, nedostatek lásky je možné zabalit do svůdných obalů. Často bývají i křesťané uchvázeni krásnými slovy, za kterými se však skrývá sobectví a sebeláska.

Kde se vede skutečný zápas s hříchem, tam je církev vystavena pronásledování a nenávisti. Křesťané v Efezu byli ochotni pokorně nést těžkosti, pronásledování pro jméno Kristovo.

Pokračování na str. 8

Náš společný pobyt ve Švýcarsku

První nápad se zrodil v mysli manžela Milana. Vzpomínky z naší první návštěvy této překrásné země počal čas trochu zamlžovat a my jsme si uvědomovali, že bychom měli také Barunce a ostatním umožnit prožít podobné chvíle krásy, radosti, obdivu i pokoje a řádu zároveň.

Je třeba zdůraznit hned v počátku, že všechny tyto zážitky nám poprvé v r. 1993 i letos umožnil zrealizovat br. f. Josef Beneš (bratr s. Matuchové z našeho sboru, která se také na počáteční komunikaci podílela) žijící právě u Ženevy ve Švýcarsku. Br. f. Beneš po oslovení ihned nabídl možnost pobytu na horské chatě v pohoří Jura nad Ženevským jezerem. Za tuto výbornou nabídku mu patří naše veliké a mimořádné díky.

Začátky této akce byly docela nenápadné a i s blízkými se prázdninami konkrétní informace neslibova-

ly moc velké překvapení, či dokonce takovou nádheru, kterou jsme si z pobytu odvezli hluboce zasunutou do myslí a pocitů nás všech - alespoň doufám! Přípravy k odjezdu provázela spíše obava z toho, jak my „nehorští a neturističtí účastníci zájezdu“ zvládneme horský terén a přírodní podmínky pobytu v chatě ve výšce 1 600 m n. m., částečně

Celé toto naše společné pobývání v nás zanechalo, a to velice hluboce, přičuť pravě švýcarské kvality!

prý se „spartanskými“ podmínkami ubytování. Proto se také trochu snížil počet původně plánovaných účastníků a místo čtyř vyrazila 30. července v 7.00 pouze tři vozidla, směr Ženeva.

Už cesta, na kterou nám s. L. Richterová zapůjčila vysílačky pro komunikaci po trase, byla více než zajímavá a pěkná. Jeli jsme po opravdu krásných německých a švýcar-

ských dálnicích a společně trávili přestávky na střídání řidičů a někteří účastníci i na občerstvení, protože ve vozidlech se přeče nejl! Což naši posádce zholo nic neřikalo a vždy jsme vystupovali z vozidla na parkovištích zcela sytí a napojení. Z naší strany zaslouží ostatní disciplinovaní cestující velký obdiv, my bychom to určitě nezvládli!

tém parkovišti u kravské ohrady. Nejrychlejší dlouhonožec z naší skupiny Vítek Vondráček vyrazil s br. f. Benešem do ohrady, někam směrem k chatě. Po vyložení nákladu z vozidel jsme se snažili, ověšení naditými taškami, dostat přes turniket (jako v samoobsluze) do kravské ohrady. Celé toto počínání (zachycené také na fotografiích) vyvolávalo stále záchvaty smíchu počínající u Danušky a postupně se šířící na všechny ostatní „účastníky zájezdu“. Za turniketem v ohradě jsme opět své snažení ukončili složením těchto zavazadel na hromadu, protože dál jsme zcela ztratili směr, kam ti dva přes prostorné pastviny odešli. S poděkováním Pánu Bohu za ochranu po celodenní cestě jsme s ulehčením a v dobrém rozmaru diskutovali nad touto hromadou „bagáže“ a zásob na celý týden, co nás vlastně teď asi čeká? Noční cesta po lu-

na přelomu července a srpna

kách a stráních zcela potmě, mezi stádem dobytka a jeho exkrementy a potom shledání se s chatou a jakou? Zážitky a upřesnění jsme osobně sdělili všem zájemcům 14. října v presbyterně u promítání obrázků z celého pobytu ve Švýcarsku (vyfoceno bylo pouhých cca 5 000 obrázků). Vše však dopadlo úžasně a chata nás přivítala milou a otevřenou náručí.

Po překrásném probuzení do slunečného rána s líbezným zvoněním zvonců našeho minimálně stohlavého stáda kraviček začaly plánované výlety (nejméně 4), které měl Milan dle prostudovaných průvodců i zkušeností naplánovány. První z nich byl do Ženevy s jezerem, vodotryskem, katedrálou a parkem se zdí reformátorů, bankami, květinovými hodinami a podzemním pětipodlažním parkovištěm přímo v centru města, a také s první zmrzlinou z pravé

švýcarské čokolády! Jaké bylo také mé překvapení, když poplatek za parkovné je bez problémů v parkovacím automatu proveden mou platební kartou s česky mluvícím displayem. A pak, že není dobrá světová globalizace!

Druhý byl výlet – vzhledem k plánovanému superpočasí - do Chamonix ve Francii. Ten byl spojen

Veliké díky organizátorům a všem přítomným bratřím a sestrám a hlavně Pánu Bohu za jeho dary, žehnající péči a ochranu!

s Alpami a Mont Blancem zblízka. A také ano! Nádhera, sluníčko, překrásné pohledy na skalnaté štíty a zasněžené vrcholky velikánů přímo nad námi, úžasné městečko s všudypřítomnými překrásnými květinami úplně všude i po celém zábradlí mostu, podél toku řeky z tajícího ledovce atd. atd. A pak lanovka s převýšením 1 200 m na dvou sloupech na Aquille du Mi-

di. Překrásné, snové, nádherné, úchvatné... Z lanovky jsme měli zážitky nejen my, ale i naše žaludky, ale vše jsme společně dobře zvládli.

Třetí výlet – Yvoire – tj. přeplutí loď přes Ženevské jezero ze švýcarské strany z Nyonu, do „květinového městečka Yvoire“ na francouzskou stranu. Úžasný zážitek, pře-

krásná loď, plavba a to městečko! Prostě samá květina, kam se podíváš, i tam, kde si myslíš, že je to nemožné. Milé a nezapomenutelné. A zpět přes Ženevské jezero ve vláhém překrásném podvečeru se západem slunce nad jezerem a s výhledem na La Dole, tj. observatoř s bílou kopulí na jednom z vrcholů Jury, kam jsme se také podívali, v sousedství naší chaty.

Čtvrtý výlet pak následoval do Lausanne – města s olympijským muzeem – právě v době pořádání olympiády v Londýně. Od významné nádherné katedrály následoval přejezd k jezeru a muzeu. Zde byla zakotvena k pořádání olympiády loď s historickými předměty a se současnými přenosy z dění v Londýně. V parku pak mj. socha Emila Zátópka i s vlastnoručním podpisem.

Společné cesty, výlety a vždy přítomné zvonění krav ve dne i v noci, vaření, stolování, zpívání, rozmlouvání, diskuse a společné hry, topení v krbu se společnou přípravou dříví a krásnou atmosférou ohně a tepla našeho tamního domova, v nás zanechaly nesmazatelné stopy, hřejivé pocity a stále vzpomínání na úžasně strávené společné chvíle, které by chtělo určitě zopakovat!

Růžena Jancyková

KRÁTCE

Pocta M. Horákové

Jako každoročně, tak i letos se u pomníku dr. Milady Horákové před Úřadem práce v Teplicích, 27. června sešla delegace našeho

sboru. Položením kytice uctila památku nespravedlivě odsouzené a popravené sestry.

Peníze z JJ

Při rozdělování peněz z Jeronýmovy Jednoty, které se letos konalo v našem sboru, jsme nepřišli zkrátka. Získali jsme 15 tisíc korun na opravy objektu. Staršovstvo rozhodlo, že je věnuje na výměnu vstupních dveří do fary a opravu schodiště a zábradlí, které byly v dezolátním stavu.

Návštěva školky

Pravidelnými a častými hosty v kostele i na farní zahradě jsou

děti z církevní mateřské školky v Teplicích-Šanově. Náš bratr farář jim návštěvy rád oplácí.

Úklid kostela

Vzhledem k tomu, že naši mladí bratři Jeník Opočenský a Vítek Vondráček tráví většinu času v Praze, nemohou se dál věnovat úklidu prostor kostela. Tyto povinnosti letos na podzim ráda převzala sestra Šuleková, které patří naše poděkování.

Pokojně uléhám, ane

Upravené kázání Martiny Šerákové z Litoměřic, kter

Textem dnešního kázání je:

Ž 4, 9. verš

*Pokojně uléhám, pokojně spím,
neboť ty sám Hospodine, v bezpečí
mi dáváš bydlet.*

Každý večer skončíme v posteli a nikdy nás tato pravidelnost nerozčílí. A jak jsme vynalézaví, abychom si ji dobře užili. Také se ochotně účastníme hovorů o spánku a kvalitě postelí. Zvláště s přibývajícimi roky. Čím jsme starší, tím více preferujeme spánek ve své vlastní posteli! A tak nás vůbec nepřekvapí fakt, že nejúspěšnější jsou prodejci matrací u lidí důchodového věku. Tělo už přeci jen není tak skladné, ledacos i bolí, a tak dobře se vyspat, aby člověk mohl druhý den nerozlámaný fungovat, je prostě naší prioritou.

Je jasné, že žalmista dává příklad, jak dennodenně děkovat za dobrou postel. Rozhodně by tato prosba neskončila v Bibli, kdyby nevyznávala něco hlubšího. Správně si vybrat postel a matraci, krásně a voňavě ji povléci, je milé a příjemné. Dobře ale víme, že nám to ještě nezajistí

pokojný a klidný spánek. Jak často nás právě ve spánku doženou naše vnitřní boje, naše starosti, naše trápení s tímto světem, naše bolesti duše! Jak často sebevoňavější a sebelepsi postel se stane pastí, když v hloubi noci v ní ne a ne usnout. Převalujeme se, pořád se budíme a klidný spánek se ne a ne stát našim kamarádem.

Mnoha potíží se člověk může vyhybat, odsouvat je a dělat, že nás vlastně vůbec neovlivňují. Avšak jak jsme na tom doopravdy, odhalí právě ono usínání a kvalita spaní. Klidný spánek je darem. Souvisí totiž nejen s dobrou postelí a nebolavým tělem, ale hlavně s naším nitrem. Pokud nás neustále pudí něco k dalším akcím, odvetám, potom s pokojem nemůžeme počítat. Určitě jste to mnohokrát zažili. Někdo, nebo něco vám leželo, jak se říká v žaludku, a vy místo klidného spánku jste neustále přemýšleli, jak se s tím poprat, jak to vyřešit, jak ukázat, že jste měli pravdu, to či ono, že je špatně, nebo jak změnit, co jste způsobili. A byt byste na všechno měli i odpověď a scénář

řešení, tak v podstatě je to jen boj o váš klid a pokoj! Jenomže pokoj, víte, je zvláštní věc. Spíš dar. Sám člověk si ho totiž nemůže zaopatřit. Musí mu být dán. A ne jenom to. Člověk se pro klid těla musí také otevřít a přijmout ho. Ta slova Žalmu 4 nejsou slova člověka, který má úplně všechno, s každým je zadobře, žije si, spí si pěkně v klidku našeho světa. Naopak. Ocitá se v poměrně velkém ohrožení. Asi jako ti naši učedníci. Nástrahy, zlo a nebezpečí tohoto světa číhají ne za dveřmi, ale přímo dýchají do tváře. Žalmista je říká v situaci, kdy se proti němu postavili mocní z jeho okolí. Nejspíš i nespravedlivě. V takovouhle chvíli má nejen žalmista, ale každý z nás v sobě víc zmatek a boj, než klid a pohodu. Přehrabujeme se v i v drobných křivdách a přemítáme, proč se tak stalo. Takové situace nám vnitřně samozřejmě nepřidají. Spíš nás vnitřně rozhazují a zneklidňují. Bojujeme! A chceme, aby po našem boku s námi bojovali i druhí. Ten náš boj. Těmi našimi zbraněmi. Často do toho zatáhneme

Děkuvzdání

Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal, jméno Hospodino buď požehnáno. (Jb 1, 21)

Pane,
čím méně zbývá,
tím větší díl,
a když už nemám skoro nic,
teprve vidím,
jak mnoho jsem
dostal.

Listí zezlátne,
opadá a uschne.
A zahnědlé zkrabatělé jeřabiny
vydrží až do zimy.

A tak děkuji
za Slovo tělem učiněné,
za naději přičící se rozumu,
za východ ze slepé uličky života,
za úrody zemské i nebeské.

Na konci zbývá...
(Modlitby, uspořádali Jan Jun
a Rut Kučerová, Kalich, 2004)

b jak si dobře ustlat

ým 5. srpna posloužil našemu sboru br. Pavel Jirsák

i Pána Boha. Také na něj dokážeme ustrašeně volat, když nás překvapí různé osobní bouře a nám se zdá, že on při tom zahálí a snad i spí. Nechápeme, že to s ním nic nedělá. Nezvedne ani obočí pro naši podporu a zdárné řešení. Jsme vystrašení a malověrní! Nebo, kolikrát až teprve, když nám dojde střelivo našeho vzteku a vzdoru, poslušně vyměkneme. Potom konečně je nám dovoleno poznat přítomnost a sílu Boží.

K takovému vyznání, jaké slyšíme z úst žalmisty, nedochází ve chvílích, kdy je život paráda, ale až je pěkně na pytel. S tímto poznáním pak koresponduje i verš vybraný pro široký křesťanský svět pro letošní rok. Ten zní: Ve slabosti se ukáže moje síla. Ano, když jsme nejvíc slabí, otlučení, unavení a skoro na dně, tak právě v tuhle chvíli zakoušíme, jaká obrovská moc a síla je v tom, když nás Bůh vezme za ruku a utiší naše bolesti a strachy. Když nás pozvedne a ujistí, že o nás ví. Že s námi počítá, že pro nás má ve své ložce místo! A tu kormidluje k našemu prospěchu. Žalmista to zažil. Oku-

sil, jaké to je v souzení být vyzdvihnut, být označen Bohem za spravedlivého, tj. žít věrně podle Božích rad a doporučení. Být v každodenním kontaktu s Bohem. Už se nemusí trást před nepřáteli, nemusí se bát dalších dní, byť by klesal do největších hlubin. Teď už se žalmista nemusí strachovat o svůj život. Byť by jej i ztratil. Jednoduše může sladce spát. Na tuto jistotu jako by byla přílepena malá rezignace. Ano ale jen v souvislosti se spánkem. Během dne to tak nemá a nesmí být. Člověk nemůže žít s nastavením - mouchy, snězte si mě, nebo ono je to stejně všechno jedno. Přímou tento stav pokoje je demotivující. Navíc, bere nám sílu, chuť a odvalu do dalších dní a další práce. Když víme, že vždy byly nějaké problémy a musí být, protože už takový život je, záleží na tom, jak se k potížím postavíme a jak je zvládneme.

Určitě znáte úsloví: Chovej se v každém dni tak, jako by byl tím posledním v tvém životě. Budiž nám útěchou, že vše je pod nesmírnou mocí a láskou někoho, kdo nám pomůže naše pachtění dovést do zdár-

ného konce a při tom nic nepřehnat. A tohle spolehnout se, že v posledku to poslední slovo nemám já ani vy, zkrátka žádný člověk, ale Bůh, je osvobozující. A tohle vložení všech našich bojů, bolů a strachů do Božích rukou je i uklidňující. Tento klid a mír v duši si nemůžeme sami nordinovat. Dokonce si je nemůžeme ani sami přikázat. Naštěstí! Kdyby bylo po našem, asi bychom rychle umřeli jako na drogách. Sice šťastní, ale hladí. Proto se k tomu člověk musí postupně sám propracovávat a zároveň ze srdce prosit Boha. Závěrem kázání domácí úkol pro mne i pro vás. Už za dne musíme na klidu a míru pracovat. Hlídat své postoje a přístupy k lidem kolem sebe. Také nesmíme zneužívat převahy nad ostatními lidmi. Potom na sklonku dne teprve může nastat ten neuvěřitelný div. V srdci zavládne pokoj a klid. Pak zpravidla a většinou můžeme klidně ulehnout, usnout a spát. Byť by kolem zuřila kdovíjaká bouře a číhali kdovíjací protivníci. Podle toho poznáme, že nám Bůh předal svůj pokoj a bezpečí. Amen

Den reformace

Hospodine,

Bože Abrahama, Sary, Hagar, Jákoba, Bilhy, Mojžíše, Samsona, Saula, Izajáše, Jošiáše, Daniele, Ezdráše, Marie, Moniky, Augustina, Františka, Kláry, Jana z Husí, Martina Luthera, Ignáce z Loyoly a zástupu všech, kdo tebou osloveni měnili staré cesty a vydávali se za tebou.

Děkujeme za tvou cestu světem. Proniká jí do světa tvé království.

Už nyní svět přetváří.

V člověku Ježíši z Nazaretu jsi nám ukázal Svou otcovskou tvář. Muž plný bolesti, zkoušený nemocemi – to je tvá odpověď na náš hřích. Byl proklán pro naši nevěrnost, jeho ranami jsme uzdraveni – to je dar hlubokého základu, na němž smíme stavět.

Ten, který se obětoval a ukázal, jak se tvé království ve světě prosazuje, prosil, aby jeho učedníci byli jedno.

My nejsme jedno. I tam, kde jde o tvé Slovo, zaujímáme pozice jeden proti druhému.

Z tvé pravdy činíme svou pravdu.

Zvykli jsme si ve svých oddělených církvích, vidíš nás zabydlené ve svých kotcích, lhotejně k tomu, kudy jdou jiní.

Pane Bože, odpusť nám rozdělení své církve, bez něhož bychom to už snad ani neuměli.

Přidej nám Ducha svatého, aby k nám z Písma promlouvalo Slovo pravdy o úkolu, který pro nás v tomto světě máš.

(Modlitby, uspořádali Jan Jun a Rut Kučerová, Kalich, 2004)

KRÁTCE

Bára a Charlie

Ani letos nechyběla na voříščíádě v Lounech silná dvojka – Bára a Charlie. A opět bodovaly. Dru-

hé místo získaly v kategorii Voříšci nad 40 cm, protože se porotě jednak líbily a Charlie také předvedla, jak krásně umí chodit na vodítku a poslouchat. Třetí místo pak obsadily v soutěži SUPERPES - psí triky. Blahopřejeme!

Co je to salár

Protože ve sboru jsou noví členové, dovolujeme si vysvětlit a připomenout, co je to salár. Jedná se o pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena. Od členů v produktivním věku s vlastním příjmem doporučuje Synod salár až do výše 5% jeho celkových čistých ročních příjmů. Salár se platí jedenkrát ročně či ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří. Salár je, vedle pravidelných sbírek po bohoslužbách, jediným zdrojem příjmů pro náš sbor. Bez něj bychom těžko dokázali čelit stále se zvyšujícím cenám za elektrickou energii, plyn, vodu a nutná vydání za provoz kostela. Doporučujeme našim členům, aby s placením pokud možno neotáleli. Konec roku se blíží. Děkujeme.

Z redakční pošty

I naši nejmenší mají zájem, když jde o kvalitní četbu.

Foto: Vlasta Kittlerová,
Text: Jana Pešková

Pravidelná shromáždění

• neděle	9.30 hodin	bohoslužba
	10.00 hodin	nedělní škola

po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje

• úterý	16.00 hodin	o. s. Amálka
• středa	16.00 hodin	biblická hodina
• každý 2. pátek v měsíci		setkání mužů
• sobota	18.00 hodin	setkání mládeže

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

POZVÁNKY

LISTOPAD

- **sobota 10. 11.** – seniorátní zpívání s Miroslavem Esterlem
- **sobota 17. 11.** – vzpomínkové shromáždění k 17. 11. 1989
- **pátek 23. 11.** – setkání žen, host PhDr. Květa Roubíčková

PROSINEC

- **neděle 2. 12.** – adventní sborové setkání
- **neděle 16. 12.** – adventní koncert – manželé Valtovi a jejich hosté
- **neděle 23. 12.** – vánoční vystoupení dětí a mládeže
- **pondělí 24. 12.** – posezení s Betlémským světlem v presbyterně
- **úterý 25. 12.** – Boží hod vánoční s Večeří Páně
- **neděle 30. 12.** – poslední letošní bohoslužba
- **pondělí 31. 12.** – podvečerní setkání – loučení s rokem

LEDEN 2013

- **úterý 1. 1. 2013** – novoroční bohoslužba od 16 hodin

Živá víra není nečinná

Pokračování ze str. 3

Kéž by takové hodnocení patřilo i nám, našemu sboru, naší církvičce.

Vzkříšený však nepřehlédne a nezamlčí to nejdůležitější. Kriticky napomíná: „Mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku, jako na počátku.“ Kraličtí překládají: „Tu první lásku jsi opustil!“ O jakou lásku šlo? Především o první zápal, o lásku k Boží věci, o nadšení, které dávalo sílu překonat všechny těžkosti a které strhávalo mnohé váhající. Lásku k Bohu, lásku k našim bližním. To je přece střed evangelia. To je posláni a pozvání adresované všem Božím dětem.

Často dochází k tomu, že při svém duchovním obrácení člověk prožívá Kristovu blízkost tak, jako nikdy před tím a nikdy po tom. Beránek Boží na kříži mu není jenom náboženský symbol, ale vskutku Boží Syn, který zemřel potupně za můj hřích. Radost z odpuštění hříchů, radost, že jsme Božimi dětmi, radost, že patříme do Kristovy církve, to jsou projevy nového života. Někdy se však stává, že pomaličku, nepozorovaně, nadšení klesá a nakonec zjistíme, že jsme sice lidé náboženští, ale že už Pána Ježíše nemí-

lujeme. A přece on si nás nejprve zamiloval, on nás povolal, on nás učinil Božimi dětmi. Zaplatil za naše životy velikou cenu. A my jsme ho opustili. Už nedovedeme děkovat jako dřív. Už netoužíme tolik po jeho blízkosti.

Některé písně, které nás obviňují z nedostatku vděčné lásky, byly žel z našeho církevního zpěvníku vypuštěny. Myslím na píseň „Kéž víc tě miluji, víc lásky jen, dej mi můj Ježíši, na každý den. Ó slyš tu prosbu mou, duši mou studenou, rozehrěj láskou svou, jen lásky víc.“

Všechny skutky, které konáme jako křesťané, ztrácejí svůj význam tam, kde se vytratil Syn Boží, Pán Ježíš Kristus. Jako bychom slyšeli jeho smutné volání: „Můj synu, má dcero, opustil jsi mne, i když já jsem tě nikdy neopustil. Zapomněl jsi na mne, i když já jsem na tebe nikdy nezapomněl. Zapřel jsi mne, i když já jsem tebe nikdy nezapřel.“

Je však ještě cesta zpět: „Rozpomeň se, čiň pokání a jednej jako dřív.“

Není nic slavnějšího, než návrat ztracených dětí domů, do náručí milovaného Otce. On přece čeká, aby nás přivinul na své milující otcovské srdce.

Komenský to překrásně píše v Labyrintu světa, kde k němu mluví Pán Ježíš: „Vítej, vítej, můj synu a bratře milý! Kdež pak jsi byl, synu můj, kdes byl tak dlouho? Kudy jsi chodil? Čeho jsi ve světě hledal? Potěšení? I kdež jsi ho hledati měl, než v Bohu? A kde Boha našeho než v chrámě jeho, a který chrám Boha živého, než chrám živý, kterýž on sám sobě připravil, srdce tvé vlastní. Díval jsem se, synu můj, když jsi bloudil. Ale již jsem se děle dívati nechtěl; přivedl jsem tě k sobě, tebe do tebe uveda. Nebo tu jsem sobě zvolil palác k bydlení sobě, chceš-li tu bydleti se mnou, najdeš tu, čehož jsi ve světě nadarmo hledal, pokoj, utěšení, slávu a sytot všeho. Toť slibuji, synu můj, zklamán nebudeš jako ve světě...“

„Já ty řeči slyše“, píše Komenský, „že to jest můj Spasitel, Ježíš Kristus, o němž jsem i prve v světě povrchně něco slychal...rekl jsem: Zde jsem, Pane můj Ježíši, vezmi mne k sobě, tvůj chci být a zůstávati na věky. Mluv služebníku svému a dej, ať poslouchám, pověz, co chceš, a dej, ať oblihuji, vlož, co se ti líbí, a dej, ať nesu; obrat mne, k čemu chceš, a dej ať stačuji; poruč, co chceš, a co poroučíš, dej; necht' jsem já ničím, abys ty sám všecko byl.“ Amen